

ÀNGEL CASAS

PERIODISTA

“He sortit de l’infern”

El periodista explica els greus problemes de salut que ha patit en l'últim any

FRANCESC MELCION

TONI VALL

El 23 de setembre del 2020, Àngel Casas va escriure a Facebook un relat colpidor sobre la seva salut: havia patit un trasplantament de ronyó i una malaltia circulatoria que va derivar en l'amputació d'una cama. El *post* va tenir molta repercussió. Des de llavors, amb una segona amputació inclosa, el periodista ha mantingut silenci. Fins ara, quan em rep a casa seva, a Sant Just: “Perdona que no m'aisequi”.

Qui et va dir que eres un supervivent?
L'alcalde Trias, quan jo estava a Betevé. Se'n feia creus del meu historial passat. Imagina't si veiés el present! És llarga la llista de metges que m'han visitat i que, mirant el meu expedient, no entenen que estigui viu.

Com et trobes?

Fa una setmana que em trobo molt bé. He sortit de l'infern, per fi.

Com comença l'estada a l'infern?

Si ens remuntem a una mica lluny, el 2013. Em diuen que estic anèmic i vaig a l'Hospital Moisès Broggi perquè em posin una injecció d'EPO. El doctor Mallafre no em reconeix, i això que és fan. “Vostè no està anèmic sinó tòxic”. Em fan dues transfusions de sang i em diuen que tinc un càncer molt difícil al costat del pàncrees. “Hem de fer un cim de 4.000 metres –diu la doctora–; si no, no ens en sortirem”. I faig el 4.000 i me'n surto.

Era una primera etapa, oi?

Sí. Llavors veuen que els ronyons no em funcionen bé. Faig diàlisi durant dos anys i tot porta al trasplantament. El 15 de gener del 2020, a Bellvitge, l'Olga, la meva dona, em regala un ronyó. I tot va raonablement bé.

Fins que...?

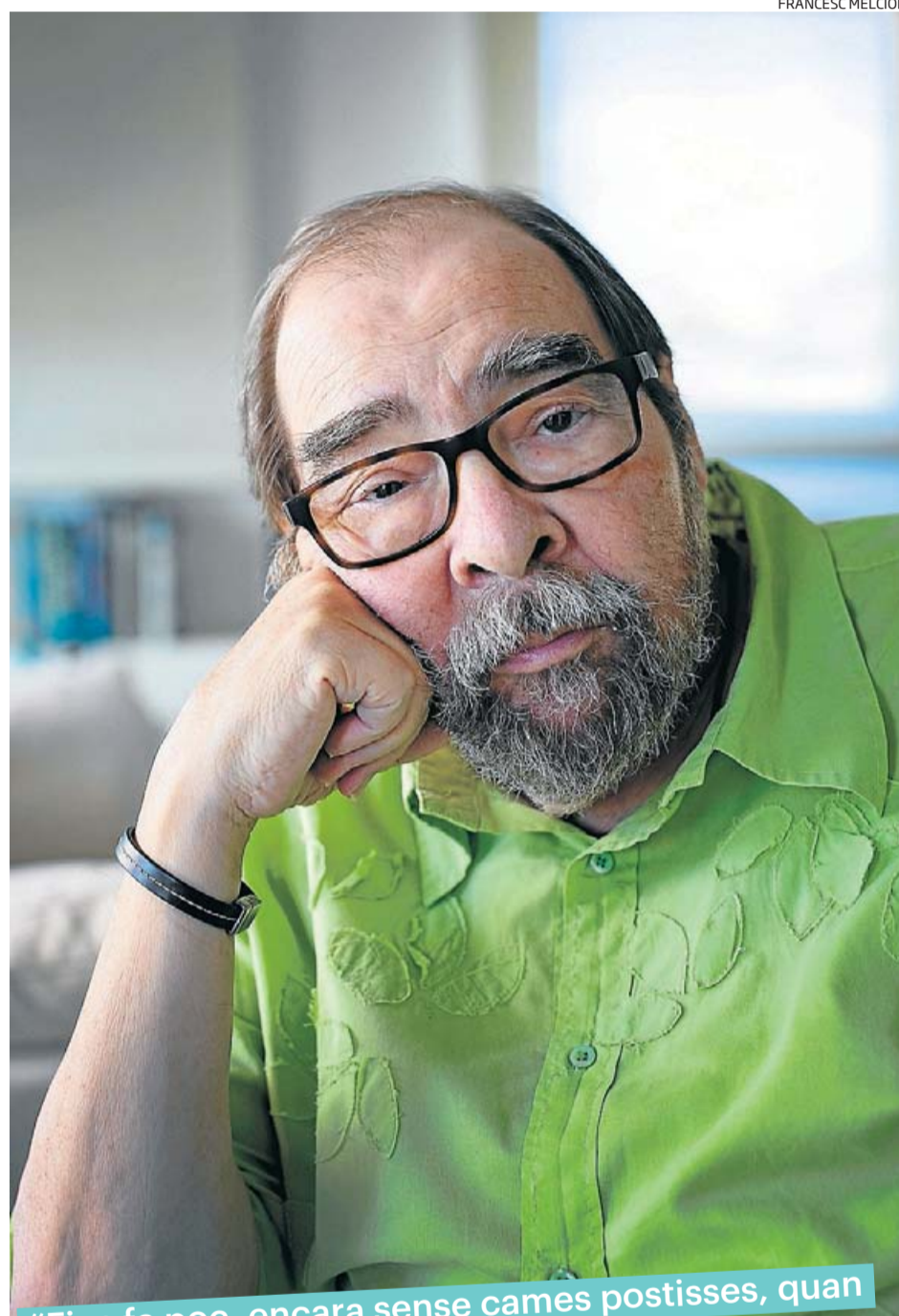
Arriba una ferida a la cama resultarà ser una malaltia rara que es diu calcifilaxi. La cama s'infla de líquid com si estigués a punt de rebentar i el dolor és terrible, insuportable. Cridava, plorava de dolor. Cada metge deia una cosa diferent, el diagnòstic era incert, estava desesperat i veia que anaven mal dades, de dret a l'amputació.

I què et deien?

“Nooooo”, em va dir la doctora quan l'hi vaig preguntar. Pocs dies després, em van destapar la cama i amb la cara que van fer ja ho vaig veure clar. Durant la revetlla de Sant Joan del 2020, entre petards i coca, m'amputaven la cama dreta.

Què va ser el més dur?

Estàvem en plena pandèmia i amb la meva dona ploràvem per telèfon. No podia venir a veure'm i, al llarg de cinc me-

“Fins fa poc, encara sense cames postisses, quan passava per davant del mirall em mirava i em donava dos euros a mi mateix: em feia pena!”

sos, de maig a setembre, fins a sis vegades li van dir, per telèfon, que estava a punt de morir-me.

I va arribar el torn de la cama esquerra.
La calcifilaxi va entrar a l'esquerra i els infermers que em feien les cures a domicili ho van veure clar: “Això no ho salvaràs”. El dolor tornava a ser insuportable i ara vaig ser jo qui va dir als metges: “Anem per feina”.

Com es viu sense cames?

M'ho continuo agafant amb humor. Des de fa quinze dies tinc aquestes cames postisses, “cosmètiques” en diuen. Són agradables i fàcils d'encaixar. A la nit les guardem dretes i amb els pantalons posats. Fa un efecte molt curiós, com si hi hagués mig tio dret a l'habitació.

¿En algun moment has vist el final a prop?

A la unitat de semicrítics de l'hospital vaig tenir un infart. D'infarts n'he tingut molts al llarg de la vida i me n'he sortit de tots. Aquesta vegada em vaig veure a mi mateix francament fotut. Recordo una infermera d'ulls preciosos que em va agafar la mà i em va dir: “Àngel, tranquil, ens en sortirem”. M'ha quedat gravat.

Has lluitat per estar viu?

Moltíssim! Volia continuar sent feliç amb la meva dona, volia continuar gaudint de les meves filles, volia veure créixer les meves netes. Tot dones! N'estic molt orgullós de la meva família, s'han preocupat molt per mi i els hi havia d'agrair continuant viu. He lluitat, sí!

Has pensat en el teu final?

Sí, i tant. Tinc escrit un poema perquè el posin al meu recordatori i no recorri als típics de Martí i Pol. Hi penso molt, hi dono voltes.

Ets partidari de l'eutanàsia?

Totalment. Ja ho era abans que s'aprovés la llei.

Com vas de desafecció política?

Estic molt decebut. Per al documental que m'estan fent al *Sense ficció* vaig tirar una ampolla al mar amb el missatge “Help!” Salveu-me, sí, perquè aquesta gent no em salvarà. Els polítics no han fet la feina, s'han dedicat a vendre fum i a enganyar-nos. M'empenya molt que m'enredin!

No puc evitar parlar de periodisme. Betevé està en risc de fallida i fent acomiadaments.

Ho sé des de fa temps. Quan jo n'era director, Lavinia va guanyar el concurs per fer els informatius i el Jaume Roures em va dir que ja sabia que aquestes coses es feien a dit. Li vaig respondre que no, que no es pensés que tothom era com ell, que vam crear un comitè d'experts per avaluar-ho i que el projecte que ell havia presentat era una porqueria. Malgrat fer les coses bé, jo diria que els contractes laborals estaven mal fets i que ningú ha volgut resoldre-ho.

Quan t'ha tocat manar creus que has sigut un bon cap?

Diria que sí. Però em pensava que anava a Betevé a fer tele i em vaig trobar fent d'administrador, demanant diners a tothom, parlant amb polítics... Tenia un avantatge per ser bon cap, sabia de què parlava, sabia com es feia un programa. La millor directora que he tingut era dona, l'Elisenda Nadal, a *Fotogramas*, i les dues pitjors, també dones, a TVE, l'Aurora Catà i la Montse Abbad. No en tenien ni idea, de televisió!

En el *post* a Facebook explicaves que havies guardat en un Blue Space totes les experiències traumàtiques. Com et tens de ple ara?

Buit! Pensa que, fins fa poc, encara sense cames postisses, quan passava per davant del mirall em mirava i em donava dos euros a mi mateix. Em feia pena! Per sort, ja ho he deixat enrere. Ara, com et deia abans, em trobo bé per primer cop en molt de temps. I ja era hora!

Et sents estimat?

Bastant, sí. M'acaben de donar el premi Alicia! Els que m'han fet el *Sense ficció* han parlat amb molta gent que m'ha conegut i em pregunten si no he fet mai cap putada a ningú. Suposo que alguna n'he fet però sense mala intenció. Si quedo com que he sigut un paio legal ja m'està bé. ■